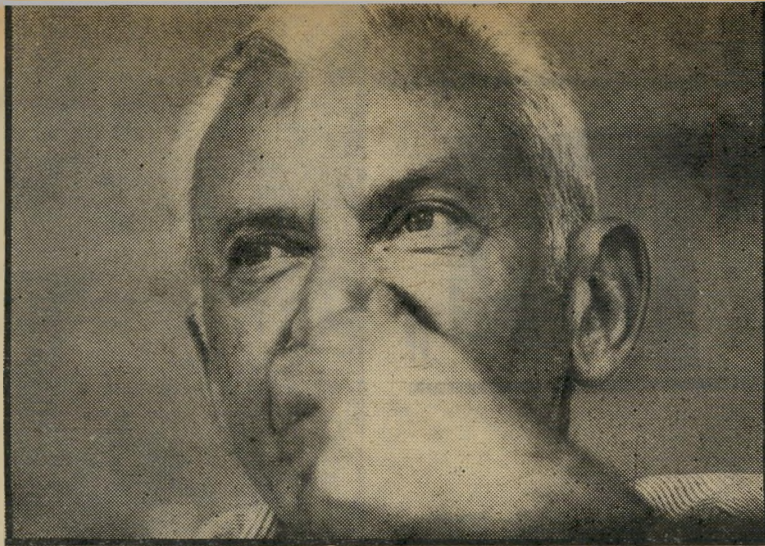

קו ברילב המקורי נפל ב-6 באוקטובר 1973 בהתקפת-סע. שאיש לא חזה אותה מראש — גם לא האיש שעל שמו נקרא קריהביצורים, חיים ברי לב, מי שהיה רמטכ"ל צה"ל, לאחרי-מעשהו, כאשר כל אלוף בצה"ל חיפש באופן קדחתני תירוץ למחללה, היתה לחיים ברילב אמתלה לגפילת הקו שלו. טענתו: הקו לא היה מאויש כדי רוס, וצל כן לא יכול היה לתפקד. **ברגע מתחולל קרב דומה. שוב עומד במרכזו הקו של חיים ברי לב. שוב נערכת עזיו התקפת פתע. שוב ניתן לאמר כי הקו לא היה מאויש.**

אלא שהפעם לא היה התוקף אנוור אל-סאדאת. שמו היה אליהו שפייר.

אליהו - מי?

עד לאחרונה לא היו רבים במדינה שהיו מזהים את בעל השם הזה. מ-

משהו מריח במפלגת-העבודה. מהו?

בחירות בגדה המערבית. השבוע צץ פיתאום מועמד חדש לתיק הביטחון: יצחק רבין. איך? הכיזד? הרי לפני זמן לא-רוב מוגר רבין בהתמודדות המפורסמת בי צורה שלא הותירה קלפים בידי. הוא נראה כגמור, לפחות לכמה שנים טובות. **פתאום הוא ישנו. מדוע? מפני ששפייר רוצה בכך.**

מדוע מעוניין שפייר ברבין? אילו היה במפלגת-העבודה מישקל כלשהו להשקפות פוליטיות, ניתן היה לאמר: יש קירבה אידיאולוגית. רבין הוא נץ. שפייר הוא נץ.

אלא שבעולמו של שפייר, אין חשיבות לקטנות כגון אלה. יש סיבה הרבה יותר מוחשית.

לרבין יש כ-30% במפלגת-העבודה. אם יחזור כוח זה למישחק-הכרזות כמפלגה, יגביר הרבר את עוצמתו של מי שנמצא באמצע, בין מחנה-פרס ובין מחנה-רבין.

יום הכיפורים התדוש

מי שנמצא באמצע יכול לתמרן, לשחק "זה נגד זה", לכרות בריתות חול-פות, להכתוב תנאים, מקום טוב באמ"צ" הוא היעד המיוחל של כל פוליטיקאי מיקצועי. הדבר מזכיר את הבד"ץ מהמפורסמת על השלושה השוכבים מתחת לשמיכה צרה: זה מושך לכאן וזה מושך לכאן, אך האיש שבאמצע מכוסה תמיד.

לשפייר יש עניין רב בהחזרת רבין לפעילות. כי שפייר יהיה אז המתווך, המפשר, המאזן. גם פרס וגם רבין יהיו תלויים בו, איש נגד רעהו, בממשלה, שהיווה בה גם פרס וגם רבין, השונאים זה את זה שינאת-מות כימעט גופנית, תהיה חשיבות מוגדלת לאי-המפתח, שיחזיק את החבילה ביחד.

אבל רבין, ראש-הממשלה לשעבר והרמטכ"ל לשעבר, יכול לחזור לממשלה רק בתפקיד אחד: תפקיד שריהביטחון. תיק-החוץ מובטח לאבא אבן, ולשפייר אין עניין להזיזו משם.

ברילב הודיע השבוע כי לא יכהן בממשלה בכל תפקיד אחר, **כך, לפתע פתאום, נראה כי ברי לב, לפתע פתאום, נראה כי ברי לב** (המשך בעמוד 44)

פרס את יעקב לוינסון. כך זה נראה, אך האמת היתה אחרת: לוינסון סוף הוקרב על מיוזכה כוחו של שפייר.

מקום טוב באמצע

עד אותו מיוזכה מבקש עתה שפייר זר להקריב את חיים ברילב.

ברילב הוא "יקה" ישר-לב, בלי-חוכמת. בשנים הקשות של המפלה כיהן כמוזכ"ל המפלגה, טיפל בה באופן מיקצועי. אך הוא לא בנה לעצמו מנגנון משלו. לא עלה על דעתו שלילי להקים לעצמו כוח עצמאי. הוא סמך על פרס.

כמו רבים לפניו, נוכח לדעת כי פרס הוא מישענת קנה רצוץ.

פרס הבטיח לברילב מזמן את תיק הביטחון בממשלה הבאה. הדבר נחשב, עד השבוע, כדבר מובן מאליה. ממשלות זרות כבר החלו מתייחסות אל ברילב כאל האיש הבא. בין השאר סמכו על כך שברילב הסולידני, הידוע בקור-רוחו בריגע-משבר, יוכל לחסל את גוש-אמור נים, בעימות המזוין הצפוי אחרי ה-

זר. האיש השקט ניצה את איש-המיוסורין.

שפייר הודיע לפרס כי לא ישלים עם מסירת תיק-האוצר ללוינסון. היו לו לכך כמה סיבות:

● לוינסון ביקש להיות בעצמו הרי איש-החוק במפלגה. אילו היה זוכה בתיקיד שריהאוצר, היה הופך יורשו של פינחס ספיר לא רק דיקטטור כלכלי, אלא גם בוס מיפלגתי. מי ששולט בכסף, שולט בעסקים.

● כדי לשלוט במפלגה, צריך שפייר זר לשלוט, לפחות בעקפיו, על התיקים הכלכליים.

בשקט, בהתמדה, חיסל ה"חוג" של שפייר את ה"חוג" של לוינסון, שנקרא "חוג בית ברל". זה שבק חיים לכל חי, **כאשר נפגש לוינסון עם פרס, כדי לסכם את תנאי-הכניעה של היו"ר ראש-ה"הכספים, נוכח לדעת כי הגדלג התהפך.**

לכאורה עשה זאת פרס למען גד יעקובי, המבקש להיות לפחות שר התמ"ת, בעוד שלוינסון הטיל וטו מראש על כל מינוי של יעקובי בשטח הכלכלי. למען יעקובי, חברו ושותפו מימיס'ימימה, הקריב שמעון

חוק לחוגים המצומצמים ביותר של ע"קנימיפלגות, היה אליהו שפייר דמות בלתי-ידועה.

הדבר מוזר כשמדובר על אדם המכהן מזה שנים כחבר-כנסת. אלא ששפייר לא היה מעולם חבר-כנסת רגיל. הוא כימעט ואינו מופיע בכנסת, נראה באולם-המליאה רק במיקרים נדירים, ובוועדות אינו משרתתף ביכלל.

אם כן, מניין צץ אליהו שפייר?

למראית עין, הוא בא מן האין. הוא עסקן אפור שבאפורים, מנהל לישכת-המס של ההסתדרות — גיב בלי הדר וזהר.

שפייר הוא עסקן מן הסוג שכבר נעלם בישראל. אין הוא עוסק ביחסי-ציבור בלי תיפוסקים לעצמו, כמו יוסי שריד. אין הוא מרבה לנאום כמו אבא אבן, "לע" שות כותרות" כמו עמוס הדר. אין הוא שורץ שעות במיוזון-הכנסת, כדי להתרועע עם עיתונאים ולרכוש את חסדיהם.

תחת זאת אסף, בשקט ובשקידה, כוח במיפלגתו. הוא בנה מנגנון, רכש אישים, שייבך נאמנים בעמדות-המפתח. מכי וון שלא משך תשומת-לב, ולא נראה כמאיים על איש, איש גם לא הפריע לו.

עד שיום אחד נמצא שפייר על המפה, בשקט, כמו אי שענה מקרקעית היב.

כיום אליהו שפייר הוא האיש החוק ביותר במפלגת-העבודה, המתכוננת לחיזור לשילטון במדינה. אנשים עולים אליו לרגל. העיתונאים, שלא דיברו עליו לפני שהוא לא התחנף אליהם, נאלצים עתה לחזר אחריו.

שפייר קיים, והוא נמצא במרי-כו העניינים.

אי-המיוסורין חוסל

ה ביטוי הראשון לכוחו החדש של שפייר בא במהלך, שהדהים את הדינה.

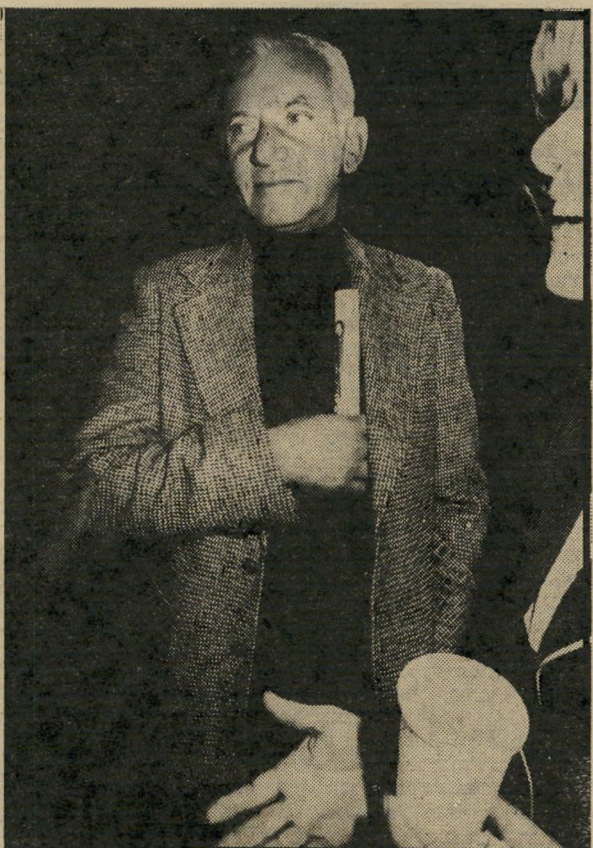
במשך שנים נבנתה תדמיתו של יעקוב לוינסון, הבוס הכל-יכול של בנג הפועלים. לוינסון הוא איש-מיוסורין מסוג אחר. הכל מעריכים אותו, ורבים חוששים מפניו. אשר ידלין טען כי הוא האיש שעמד מאחרי המערכה שבה חוסר לו ידלין ואברהם עופר. באופן שיטתי פילס לוינסון לעצמו את הדרך אל התישילטון המוחלט בכלכלה הישראלית.

בשעתו טירב לכהן כשר-האוצר בממשלת יצחק רבין, מאחר שלא ניתנו לו הסמכויות הדרושות, לדעתו, למילוי התיקיד. הפעם היו הכל בטוחים כי לוינסון יקבל את שלו: את תיק שריהאוצר בממשלת פרס, יחד עם הסמכות הביל-עדיית למנות את כל השרים הכלכליים והחברתיים, לקבוע לברו את מדיניות הרי ממשלה בענייני כלכלה, חברה וכספים.

עוד בכים, והכל התייחסי

בוס שפייר (משמאל) הפינקס פתוח

מועמד ברילב המינוי היה בכיס

בר ביי